

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Maguru a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Sone Mesiarkinovej v právnej veci žalobcu **M. H.**, zastúpeného JUDr. J. H., proti žalovanému **D. T.**, zastúpenému JUDr. Š. M., **o zaplatenie 5 321,98 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 15 C 308/2007, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 23. novembra 2010, sp. zn. 6 Co 58/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného čo do výroku, ktorým v ostatnej zamietajúcej časti napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, **o d m i e t a**.

Vo zvyšku dovolanie **z a m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nitra rozsudkom z 26. novembra 2009, č.k. 15 C 308/2007-121 zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal od žalovaného zaplatenia náhrady škody vo výške 160 330 Sk s úrokom z omeškania. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a jednoznačne a nesporne nepreukázal, že žalovaný prevzal od neho vec - osobné motorové vozidlo - ktorá by mala byť predmetom záväzku žalovaného. S poukazom na ustanovenie § 421 Občianskeho zákonníka uviedol, že ide o objektívnu povahu tejto zodpovednosti za škodu a nie sú rozhodujúce skutočnosti ako došlo k poškodeniu veci, ale či došlo k prevzatiu veci, ako aj to, či medzi účastníkmi bol uzavretý záväzok. Dospel k záveru, že medzi účastníkmi konania nevznikla ústna zmluva o dielo, keďže medzi účastníkmi konania nebola dojednaná odmena. Mal za to, že žalobca sa síce správal tak, že mal záujem na uzavretí zmluvy, avšak žalovaný jeho návrh neakceptoval. Ďalej zistil, že požiar na vozidle bol vyvolaný pri manipulácii s otvoreným ohňom fyzickou osobou, pričom

prípád nesie znaky úmyselného konania fyzickej osoby. Nebolo však preukázané, ktorá fyzická osoba požiar zapríčinila. Žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Bol taktiež toho názoru, že neboli preukázané ani základné predpoklady zodpovednosti za škodu tak, ako si to vyžaduje zákonné ustanovenie § 420 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k tomu návrh ako nedôvodný zamietol. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 23. novembra 2010 sp.zn. 6 Co 58/2010 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 5 321,98 € s 8,5 % úrokom z omeškania od 11. decembra 2007 do zaplataenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V ostatnej zamietajúcej časti napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 2 733,35 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku JUDr. J. H.. V odôvodnení rozsudku poukázal na ustanovenia § 652 ods. 1 a 2, § 653 ods. 1, § 655 ods. 2 a § 421 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že zodpovednosť podľa ustanovenie § 421 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje na každého, kto od iného prevzal vec. Nezáleží ani na tom, či osoba, ktorá prevzala vec, má na vykonávanie určitej činnosti spojenej s vecou príslušné oprávnenie podľa zákona (napr. živnostenský list) alebo či to robí načierno ako tzv. fušku. Za dôležité považoval to, že táto osoba prevzala určitú vec, ktorá má byť predmetom jej záväzku, teda že došlo k prevzatiu veci s povinnosťou ju opatrovať a že v dôsledku porušenia tejto povinnosti sa vec poškodila, zničila alebo stratila. Uviedol, že zbaviť sa tejto zodpovednosti možno jedine z dôvodu, že ku škode na veci by došlo aj inak, buď z vnútorných príčin (spočívajúcich v povahe veci a jej vadách), alebo z vonkajších príčin (napr. v živeľnej pohrome), ktorých vplyv by sa rovnakou mierou prejavil, i keby vykonávateľ opravy vec na opravu neprevzal. Dospel k záveru, že medzi účastníkmi došlo k uzatvoreniu ústnej zmluvy o oprave veci v zmysle ustanovenia § 652 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, pri ktorej výška ceny opravy nemusí byť účastníkmi dohodnutá, postačuje dohoda o odplatnosti opravy s tým, že cena sa potom určí podľa rozsahu vykonanej opravy. Považoval za nesporné, že na vozidle žalobcu došlo ku škode počas doby, keď bolo vozidlo u žalovaného. Škoda vznikla tým, že došlo k zhoreniu vozidla. V tom čase bolo vozidlo umiestnené na dvore žalovaného, kam ho sám umiestnil. Považoval za irelevantné, či žalovaný s vozidlom nejakým spôsobom manipuloval, prípadne, či začal s opravou vozidla, taktiež konštatoval, že je irelevantné, akým spôsobom došlo ku škode a kto ju spôsobil. Žalovaný sa mohol vyviníť iba v tom prípade, ak by preukázal, že ku škode by bolo došlo aj inak, či už v dôsledku povahy veci, alebo z vonkajších živeľných príčin. Uvedené skutočnosti však neboli preukázané, a preto je daná zodpovednosť žalovaného za škodu vzniknutú na vozidle žalobcu. Mal za to, že súd prvého stupňa nesprávne z vykonaného dokazovania vyvodil, že žalobca neunesol dôkazné

bremeno, nepreukázal, že by žalovaný od neho prevzal vec do opravy a tiež nepreukázal, aké povinnosti mal plniť žalovaný a aké práva mal žalobca. Dospel k záveru, že súd prvého stupňa nesprávne ustálil, že účastníci sa nedohodli na odmene za opravu. Poukázal na to, že prevzatie veci je i to, že žalovaný žalobcovi povedal, že sa na to pozrie a vozidlo ponechali odstavené na ulici s tým, že žalovaný od žalobcu prevzal kľúče. Výšku škody určil v zmysle znaleckého posudku Ing. V. z 2. marca 2008, ktorý vyčíslil výšku škody vzniknutej poškodením (zhorením) vozidla v sume 160 330 Sk, keď ním určená cena vozidla pred požiarom bola 192 330 Sk a všeobecná cena po požiaru 32 000 Sk. Rozdiel medzi uvedenými cenami je výška vzniknutej škody. V časti úroku z omeškania do 10. decembra 2007 vo výške 9,5 % a úroku z omeškania vo výške 1 % od 11. decembra 2007 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správy potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. Vychádzal zo skutočnosti, že žalobca zaslal žalovanému výzvu na zaplatenie škody a stanovil mu lehotu do 10. decembra 2007. Žalovaný sa teda dostal do omeškania nasledujúci deň po skončení lehoty na plnenie, t. j. 11. decembra 2007. V tom čase patril žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,5 % podľa vyhlášky č. 87/1995 Z.z. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 O.s.p. s použitím § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, jeho prípustnosť odôvodnil ustanovením § 238 ods. 1 O.s.p. Namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Mal za to, že z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že medzi ním a žalobcom došlo k uzatvoreniu zmluvy o oprave veci. Taktiež namietal, že k poškodeniu motorového vozidla nedošlo v mieste vykonávania jeho živnosti (garáži), ale auto bolo umiestnené na inej odstavnej ploche. Poukázal na to, že podľa vyjadrenia hasičov, ktorí realizovali zákrok, bola príčinou vzniku škody porucha elektrického zariadenia, teda technická závada vozidla a naopak, KEU stanovil príčinu vzniku požiaru zapálenie motorového vozidla pri manipulácii s otvoreným ohňom. Mal za to, že neexistuje príčinná súvislosť medzi jeho konaním, resp. nekonaním a výsledkom, ktorým bol požiar motorového vozidla. Žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nie sú dané dôvody dovolania a že odvolací súd vec správne právne posúdil. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241

ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, dovolanie žalovaného nie je dôvodné.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a dovolacím dôvodom, vrátane jeho vecného (obsahového) vymedzenia dovolateľom. Obligatórne sa zaoberá len vadami vymenovanými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody neposudzuje dovolací súd iba podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa .

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaného je napadnutý celý výrok rozsudku odvolacieho súdu, tak zmeňujúci ako aj potvrdzujúci výrok a výrok o trovách konania. Dovolací súd skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolania osobitne voči každému výroku.

Pokiaľ ide o dovolanie žalovaného proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd predovšetkým skúmal subjektívne oprávnenie žalovaného podať dovolanie proti tejto časti napadnutého rozsudku. Z účelu dovolania vyplýva, že právo podať dovolanie neprislúcha tomu účastníkovi, v neprospech ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu nevyznelo, a ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach. V predmetnej veci dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľ nebol subjektívne oprávnený na podanie dovolania proti potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu, nakoľko nebol dotknutý na svojich právach, rozhodnutím neutrpel žiadnu ujmu a jeho postavenie sa vôbec nezmenilo. Dovolanie preto z dôvodu § 238 ods. 1 O.s.p. nie je prípustné, lebo smeruje proti tej časti rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorej došlo k potvrdeniu výroku rozsudku súdu prvého stupňa.

Pokiaľ ide o výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa, dovolací súd je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dôvody, ktoré by zakladali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. žalovaný netvrdil a nevyšli najavo ani v dovolacom konaní.

Inou vadou konania (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.), na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Vadu tejto povahy dovolateľ v dovolaní nenamietal, a existenciu takejto vady nezistil ani dovolací súd.

Z obsahu dovolania žalovaného vyplýva, že ako dovolací dôvod uplatňuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., že k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom došlo v otázke posúdenia existencie predpokladov zodpovednosti za škodu. Dovolateľ mal za to, že nemohlo dôjsť k prevzatiu veci na základe záväzkového vzťahu, pretože zmluva

o oprave veci nebola uzavretá a taktiež neexistuje príčinná súvislosť medzi akýmkoľvek jeho konaním, resp. nekonaním a výsledkom, ktorým bol požiar motorového vozidla.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak odvolací súd posúdil vec podľa normy, ktorá na daný skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu síce určil správne, avšak nesprávne ju interpretoval alebo ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Úlohou dovolacieho súdu v prípade dovolania, odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je posúdiť, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny predpis a či ho aj správne interpretoval.

Odvolací súd v prejednáwanej veci dospel k záveru, že medzi účastníkmi došlo k uzatvoreniu ústnej zmluvy o oprave veci v zmysle ustanovenia § 652 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, pri ktorej výška ceny opravy síce nebola účastníkmi dohodnutá, za postačujúce považoval to, že došlo k dohode o odplatnosti opravy s tým, že cena sa potom určí podľa rozsahu vykonanej opravy. Považoval za nesporné, že na vozidle žalobcu došlo ku škode počas doby, keď bolo vozidlo u žalovaného. Škoda vznikla tým, že došlo k zhoreniu vozidla. V tom čase bolo vozidlo umiestnené na dvore žalovaného, kam ho sám umiestnil. Uviedol, že je irelevantné, či žalovaný s vozidlom nejakým spôsobom manipuloval, prípadne, či začal s opravou vozidla, taktiež konštatoval, že je irelevantné, akým spôsobom došlo ku škode a kto ju spôsobil. Žalovaný sa mohol vyvinuť iba v tom prípade, ak by preukázal, že ku škode by bolo došlo aj inak, či už v dôsledku povahy veci, alebo z vonkajších živelných príčin. Uvedené skutočnosti však neboli preukázané, a preto je daná zodpovednosť žalovaného za škodu vzniknutú na vozidle žalobcu.

Podľa § 421 Občianskeho zákonníka každý, kto od iného prevzal vec, ktorá má byť predmetom jeho záväzku, zodpovedá za jej poškodenie, stratu alebo zničenie, ibaže by ku škode došlo aj inak.

Ustanovenie § 421 Občianskeho zákonníka upravuje jednu z osobitných skutkových podstát zodpovednosti za škodu. Pôvodne bola táto zodpovednosť upravená v ustanovení § 237 Občianskeho zákonníka v znení platnom do 31. decembra 1991. Podľa citovaného ustanovenia zodpovedá za škodu každý, kto prevezme od iného vec, ktorá má byť predmetom jeho záväzku, ibaže by ku škode došlo aj inak.

Predpoklady vzniku tejto zodpovednosti sú:

1. existencia záväzkového vzťahu, na základe ktorého je subjektu záväzkového vzťahu, ktorý odovzdáva určitú vec, poskytované určité plnenie
2. prevzatie veci, ktorá má byť predmetom záväzku (t.j. jej fyzické doručenie)
3. poškodenie, strata alebo zničenie veci
4. príčinná súvislosť medzi prevzatím veci, ktorá má byť predmetom záväzku a poškodením, stratou alebo zničením veci.

K prevzatiu veci, ktorá má byť predmetom záväzku, dochádza na základe zmluvy. Právny vzťah zodpovednosti za škodu podľa tohto ustanovenia vzniká výlučne medzi účastníkmi zmluvy. Vlastníkovi veci, ktorý nebol účastníkom takejto zmluvy, alebo v prípade, ak by zmluva nebola vôbec upravená, by osoba, ktorá prevzala vec, ktorá je predmetom záväzku, zodpovedala podľa ustanovení o všeobecnej zodpovednosti za škodu v zmysle ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka. Dovolací súd vo vzťahu k námietke žalovaného, že nebolo preukázané, že by došlo k uzatvoreniu zmluvy uvádza, že voči tomu, od koho prevádzkovateľ vec prevzal na splnenie záväzku, sa jeho zodpovednosť za poškodenie alebo stratu veci podľa ustanovenia § 421 Občianskeho zákonníka uplatňuje aj v prípade, že zmluva nebola platne uzavretá. Z hľadiska vzniku tejto zodpovednosti je dôležité, že tu došlo k prevzatiu veci s povinnosťou ju opatrovať a že v dôsledku porušenia tejto povinnosti sa vec poškodila, zničila alebo stratila. Okolnosť, ako k poškodeniu, strate alebo zničeniu veci došlo, či sa tak stalo pri vlastnom plnení záväzku alebo pri preprave, či skladovaní veci, či sa tak stalo v dôsledku porušenia povinnosti, úmyselne alebo inak, je právne bezvýznamná. Ide o objektívnu zodpovednosť za škodu, pri ktorej sa nevyžaduje objektívny protiprávny úkon.

Ustanovenie § 421 Občianskeho zákonníka však nezakladá absolútne objektívnu zodpovednosť povinného subjektu, pretože podľa tohto ustanovenia sa pripúšťa jediný liberačný dôvod. Podľa tohto liberačného dôvodu ten, kto prevzal vec, nezodpovedá za jej poškodenie, stratu alebo zničenie, ak by ku škode došlo aj inak, to znamená, že k škode by došlo aj v prípade, že by k prevzatiu veci nedošlo. Na zbavenie sa zodpovednosti nestačí samotná možnosť vzniku rovnakej škody, ale musí byť preukázané, že škoda by na veci vznikla aj bez prevzatia veci za účelom splnenia záväzku, teda, že vplyv okolností, ktoré škodu spôsobili, by sa rovnakou mierou prejavili aj v prípade, že vec nebola na vykonanie zákazky odovzdaná. Ku škode by mohlo dôjsť aj inak, ak by sa vec zničila buď na základe nejakého vnútorného fyzikálneho alebo chemického procesu alebo následkom vonkajších objektívnych okolností, ktoré s činnosťou zodpovednostného subjektu nemajú nič spoločné. Dôkazné bremeno o liberačnom dôvode má ten, kto vec na splnenie záväzku prevzal.

Odvolačný súd zistil, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k platnému uzavretiu zmluvy o oprave veci (hoci výška ceny opravy nebola dohodnutá konkrétnou sumou) a taktiež k prevzatiu záväzku (umiestnenie vozidla na dvore žalovaného). Tieto skutkové závery napadol žalovaný v dovolaní, keď namietal, že medzi ním a žalobcom nedošlo k uzatvoreniu zmluvy o oprave a úprave veci. Taktiež namietal, že k poškodeniu motorového vozidla nedošlo v mieste vykonávania jeho živnosti (garáži), ale auto bolo umiestnené na inej odstavnej ploche. Mal taktiež za to, že neexistuje príčinná súvislosť medzi jeho konaním, resp. nekonaním a výsledkom, ktorým bol požiar motorového vozidla.

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný namietal nesprávnosť skutkových zistení odvolacieho súdu. Treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Zo všetkých týchto vyššie uvedených dôvodov ako aj s poukazom na dôvody, ktoré uviedol odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, s ktorými sa dovolací súd stotožňuje, dospel dovolací súd k záveru, že dovolaním žalovaného napadnutý zmeňujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu nespočíva na nesprávnom právom posúdení veci. Z toho vyplýva, že dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. nie je daný a keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci samej, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol. Rovnako v zmysle ustanovenia § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol aj dovolanie žalovaného smerujúce voči výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, nakoľko touto časťou dovolania napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.), prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p.

V dovolacom konaní nebol žalovaný úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcovi (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolačný súd nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. augusta 2011

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

